

ของรัฐบาลพลัดถิ่นในสังคมระหว่างประเทศ เช่น เรื่องความสามารถของรัฐบาลพลัดถิ่น หน้าที่ต่อรัฐต่างประเทศ เป็นต้น

โดยการแสดงออกซึ่งการรับรองรัฐบาลนั้นมีอยู่ด้วยกัน หลายประเภท ซึ่งหากมองในแง่ของการรับรองเพื่อให้เกิดความชอบด้วยกฎหมายนั้น การรับรองรัฐบาลก็อาจแบ่งเป็น การรับรองโดยพฤตินัย และโดยนิตินัย หรือหากมองการรับรองในมุมของวิธีการนั้นก็อาจแบ่งได้เป็นการรับรองโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย ซึ่งการรับรองรัฐบาลในรูปแบบต่าง ๆ นั้น ก็จะส่งผลในทางกฎหมายที่แตกต่างออกไปด้วยเช่นกัน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการพิจารณาการให้การรับรองรัฐบาล ดังนี้

1. การที่รัฐบาลใหม่หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงนั้นเข้าทำการครอบครองดินแดนส่วนใหญ่ของประเทศ โดยควบคุมการบริหารประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ได้รับการสนับสนุนจากมหาชนภายในรัฐของตนและ/หรือไม่มีการต่อต้านอย่างรุนแรงจากมหาชนดังกล่าว
3. รัฐบาลใหม่มีเจตจำนงในการปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

และหลักเกณฑ์ดังกล่าวก็ได้ถูกนำมาพิจารณาประกอบในการรับรองรัฐบาลพลัดถิ่นด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ดี เมื่อมีการรับรองรัฐบาลพลัดถิ่นแล้วนั้น รัฐบาลดังกล่าวก็ควรได้รับการปฏิบัติจากรัฐอื่นเสมือนว่าเป็นตัวแทนแห่งรัฐ ทั้งบรรดาสิทธิต่างๆที่รัฐบาลโดยทั่วไปพึงมี รวมถึงหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศด้วยเช่นกัน

จากที่ผู้เขียนได้ศึกษาในเรื่องดังกล่าวมานี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า การตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นซึ่งอาจเกิดจากการกระทำอันมิได้เป็นไปตามวิถีทางตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดการรับรองรัฐบาลนั้น เป็นเรื่องที่มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นสำหรับประเทศไทย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในฐานะที่เป็นรัฐบาลที่จะไปตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นเอง หรือในฐานะที่เป็นฝ่ายที่จะต้องให้การพิจารณาหากเกิดการพลัดถิ่นขึ้นของรัฐบาลต่างประเทศ เนื่องจาก โอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ในกรณีแรกนั้นเคยมีมาแล้วในประวัติศาสตร์การเมืองของไทย ไม่ว่าจะในช่วงสมัยของเสรีไทยที่เกือบจะมีการตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นสำเร็จ หรือ การทำรัฐประหารเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2549 ที่หากผู้นำประเทศในขณะนั้นตัดสินใจที่จะตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นขึ้นก็มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการสนับสนุนจากต่างประเทศ ส่วนในประเด็นหลังผู้เขียนสนใจที่จะศึกษาในประเด็นดังกล่าวเพื่อเป็น ทฤษฎีและกรณีตัวอย่างในการนำมาพิจารณาประกอบ หากต้องมีการให้การรับรองรัฐบาลพลัดถิ่นขึ้น เนื่องจากให้การรับรองรัฐบาลหรือไม่ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะนอกจากจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ที่อาจทำให้บางรัฐแสดงความไม่พอใจและอาจส่งผลกระทบต่อ

ความสัมพันธ์ที่มีต่อรัฐที่ให้การรับรองแล้วนั้น การให้การรับรองรัฐบาลหรือไม่ยังเกี่ยวโยงกับการตัดสินใจสำหรับท่าทีของรัฐยังส่งผลในทางกฎหมายอีกด้วย ดังนั้น กฎหมายระหว่างประเทศจึงไม่เคยมีหลักกฎหมายที่กำหนดหน้าที่ดังกล่าวของรัฐ แต่ถือว่าเป็นดุลพินิจของรัฐโดยแท้ในการพิจารณาเรื่องดังกล่าว เพราะเมื่อมีการให้การรับรองรัฐบาลที่พลัดถิ่นนั้นแล้ว ก็จะก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ระหว่างรัฐที่ให้การรับรองและรัฐที่ได้รับการรับรองนั้นขึ้นมาทันที

แต่อย่างไรก็ดี การปฏิเสธที่จะไม่ให้การรับรองรัฐบาลพลัดถิ่นนั้น ในทางระหว่างประเทศแล้ว ไม่ได้ทำให้รัฐที่ปฏิเสธการรับรองนั้นอ้างได้ถึงความไม่มีตัวตนของรัฐบาลพลัดถิ่น เพียงแต่ไม่มีความสัมพันธ์อันจะก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ต่อกันเท่านั้นเอง